

A beteg nem akart hinni a fülének. Azt hitte, hallucinál.

– Mit is mondott, doktor úr? Mi fáj? Hogy van ez? – motyogta az orra alatt.

– Nagyon fáj a gyomrom! – ismételte meg az adjunktus, fájdalmas grimaszt vágva, miközben a köpenyén keresztül a gyomrát masszírozta. – És nem is mondtam, nekem is magas a vérnyomásom – tette hozzá panaszos hangon.

Blanka néni először hitetlenkedő arcot vágott.

Szegény doktor! Tényleg, rosszul is néz ki! Végül is ő is lehet beteg! – morfondírozott magában. Hirtelen elöntötte a segíteni akarás érzése, és anyáskodó (nagyanyáskodó) hangon megszólalt:

– Próbálta már a szódabikarbónát? Ha még nem, akkor, ha fáj a gyomra, kapjon be egy csapott evőkanállal. Nem kell mindjárt ezeket a maguk által nyakló nélkül javasolt, mai dögerős szereket beszédni – villantotta fel egészségügyi ars poeticájának egy szikráját.

A találkozón ezután szó sem esett Blanka néni nyavalyáiról, kizárólag az adjunktus gyomor bajáról beszéltek. Hamar be is fejezték a diskurzust, mivel a beteg pihenést is elrendelt elgyötört orvosának. Egy negyedóra sem telt bele, és a személyzet legnagyobb ámulatára özvegy Bözendorfné vidáman, láthatóan egészségesen indult haza.

A szomszédos helyiségben rendelő fiatal orvos nem bírva magával bekopogott idős, fehér hajú, tapasztalt kollégájához, hogy megtudakolja, hogyan történt az iménti csoda. Mit csinált a beteggel?

– Semmi különös nem történt. Tudod, öregem, ez a gyógyítás trükkje. Beteg beteget meggyógyítani ugyanis minden hülye tud, de egészségeset meggyógyítani, az művészet! – tette hozzá, és felállt, hogy behívja a következő kuncsaftot.

Hofferék

A mentőkocsi-sziréna idegborzoló hangja behasított az éjszaka csendjébe. A vijjogás bekúszott a nyitott ablakon, és szinte belemászott az ágyban fekvő ügyeletes orvos fülébe, aki az alvás és ébrenlét határán lebegve aludni próbált. A kellemetlen hangra magához tért, és lélegzet-visszafojtva figyelte, hogy erősödik-e a szirénahang, vagy gyengül, vagyis hogy idejön-e a mentő, vagy egy másik kórház felé igyekszik. A hang azonban a doktor legnagyobb sajnálatára fokozatosan erősödött, majd a kórház elé érve hirtelen megszűnt.

„Na, ez idejött, semmi kétség!” – gondolta magában, és tovább hallgatózott, abban a reményben, hogy a beteget a kórház egy másik, szintén felvételes osztályára hozták. Hallgatózott és várt.

Néhány perc múlva meghallotta a földszint-ről a liftajtó csapódását, majd a hangos zúgást, amivel az ezeréves szerkezet megindult. A félmeletré érve egy kattanás jelezte, hogy a lift továbbmegy. „Talán az elsőre mennek, a sebé-

szetre” – tűnődött, és minden érzékszervével a beszűrődő hangokat figyelte. Úgy tűnt, hogy ezúttal szerencséje van, mert a lift tényleg megállt a sebészetben. Ajtócsapódás, távoli hangok, majd végre csend. Elégedetten nagyot nyújtózott, majd a fejére tette a párnát, és mély álomba zuhant. Egy negyedóra múlva telefoncsörgésre ébredt:

– Jöjjön, beteget hoztak!

Magára kapkodta a ruháit, és kilépett a vakító neoncsövekkel megvilágított folyosóra. A mentők már éppen távozóban voltak: valami köszönésfélét mormogtak az orruk alatt, és a néhány szükséges aláírás után gyanúsan gyorsan elhúzták a csíkot.

– A Hoffer bácsit hozták – mondta a nővér. – Lefektettem a tizenötösbe. Nyugi! Nem kell nagyon rohannia, nem súlyos.

Hoffer bácsi nem először feküdt a klinikán. Szelíd, szarkasztikus humorú, szép öregember volt, aki mindig egykedvűen vette tudomásul a kórházi kényelmetlenségeket és kellemetlenségeket.

geket, soha nem elégedetlenkedett, soha nem tiltakozott. Felesége már kora reggel megérkezett a friss reggelivel, és ha lehetett, az egész napot együtt töltötték. Együtt mentek a vizsgálatokra, együtt ücsörögtek a folyosón, együtt kávéztak a büfében, és kézen fogva együtt sétáltak az udvaron.

Hofferék, Géza és Szerén, egy házban nőttek fel a Teréz körúton. Gyerekbarátság, diákszerelem, jegyesség, esküvő, saját lakásba költözés és a boldog házasság felhőtlen napjai. A történetük kezdetben egy szentimentális, már-már giccses amerikai filmre emlékeztetett.

Közben változik a világ, és nem jó irányba. Az emberek származását kezdik kutatni, érvénybe lépnek a zsidótörvények. Géza családjával nincs probléma, de Szerén zsidó származású. Az ország egyik leggazdagabb családjával állt rokonságban.

Kitört a háború, Gézát behívták katonának. Megsebesült, hazaküldték, leszerelték. Időközben a dúsgazdag család lehetőséget kapott, hogy a tagjai hátrahagyott javaik fejében végleg elmenekülhessenek az országból. Gézának és Szerénnek is velük kellett volna mennie, de mint szegény rokonok – az előzetes ígéretek ellenére – az utolsó pillanatban mégsem fértek fel a menekülőket szállító repülőgépre. Itt ragadtak. Géza egy percre sem hagyta a feleségét egyedül, olyannyira nem, hogy a vészterhes időkben ő is beköltözött a svéd kormány által védettnek nyilvánított csillagos házba.

A háború véget ért. Néhány év nyugalom következett, majd Géza és Szerén – mint a népnéző burzsoázia itthon maradt képviselői – egyszer csak egy Budapesttől távoli, kis poros faluban találták magukat egy kuláknak nyilvánított család pajtájában. Két, kedélyesnek nem mondható év következett. Azonban mint minden rossznak, egyszer ennek is vége lett, és végre hazamehettek.

Múltak a napok, a hónapok, az évek, az évtizedek. Géza és Szerén csendben, szépen eldegléltek, és lassacskán bácsi és néni lettek. Géza

bácsi hetven felett betegeskedni kezdett, egyre gyakrabban látták a klinika folyosóján.

– Nincs az öregnek semmi baja, de nem volt szívem egyedül otthon hagyni! – szabadkozott az ügyeletesnek telefonon Géza bácsiék családorvosa. – Az asszony azonban nagyon kutyául van, azonnal be kellett utalnom a sebészetre. Valami nagy disznóság van a hasában! Remélem, nem daganat! – tette hozzá, majd még egyszer elnézést kért a bácsi soron kívüli, orvosilag indokolatlan, de emberileg nagyon is érthető beutalásáért, és letette a telefont.

Szerén nénit bélcsvarodás miatt még az éjjel megoperálták. Hatalmas rosszindulatú daganatot találtak a hasában. A műtét után az intenzív osztályra került, ahol nem volt látogatható. Géza bácsi másnap többször is lesétált a sebészetre, és az intenzív osztály bejáratánál érdeklődni próbált a felesége hogyléte felől. A válasz mindig ugyanaz volt:

– A körülményekhez képest jól van a néni!

Lassan beesteledett. Géza bácsi megvacsorázott. Lassan és keveset evett.

Váratlanul az ügyeletes orvos lépett be a kórterembe. Leült az öreg ágya szélére. Nem tudta, hogyan mondja el, hogy Szerén néni meghalt. Megsimogatta az öreg kezét, s már-már belekezdett a mondanivalójába, amikor az öregúr ránézett, és alig hallhatóan, suttogva megkérdezte:

– Elment?

Az orvos bólintott, de hang nem jött ki a torlán.

– Akkor én is megyek utána! – mondta Géza bácsi, majd lefeküdt az ágyába, és a fal felé fordult.

Az esti viziten az orvos ugyanúgy találta. Nem sírt, nem szólt senkihez. Csak feküdt – némán.

Hajnaltól az éjszakás nővér is ugyanúgy találta a falnak fordulva, de már nem volt benne élet.

Meghalt.

Felboncolták. A patológus nem talált halál-okot.